

MITÄ ON OPETUSLAPSIUS?

Pekka Ervastian esitelmä 15.5.1927

Tämmöinen sana: opetuslapsius, on tavallaan tuttu ja tavallaan tuntematon meille nykyajan ihmisille. Olemme kuulleet, että Jeesuksen kunniakkaimpia ensimmäisiä seuraajia, apostoleita, nimitettiin hänen opetuslapsikseen. Mutta aivan epävarmaksi on meikäläisen ihmisen mieleen jäänyt, onko tänä päivänä Jeesus Kristuksen opetuslapsia, niinkuin apostolit olivat, voidaanko puhua tänä päivänä apostoleista, varsinaisista opetuslapsista.

Tuntuuhan niin luonnolliselta, että on mahdoton puhua Jeesuksen opetuslapsista, sillä Jeesushan ei ole meidän keskellämme . . . Opetuslapsiushan kuuluu siihen aikaan, jolloin hän, Jeesus eli ja kulki ympäri Palestiinassa ja jolloin hänen seuraajansa tulivat apostoleiksi. Mutta nythän emme saata sillä välittömällä tavalla lähestyä hänen opetuslapsiaan ja sentähden ei puhuta enää Jeesuksen opetuslapsista, ehkä joskus runollisessa merkityksessä, mutta puhutaan vain uskovaisista. Madame Blavatsky, tullessaan maailmaan julistaen teosofista sanomaansa, hän uudestaan herätti eloon vanhan käsityksen opetuslapsiudesta ja hän huomautti meille, että tämä ei ole sinänsä mikään historiallinen asia, joka on jäänyt historian yöhön, vaan se on tänä päivänä yhtä tärkeä ja elävä tosiseikka, kuin konsanaan ennen, vuosisatoja sitten. Sentähden voimme sanoa, että teosofisen sanoman avulla, Madame Blavatskyn oppilaina ja seuraajina oppilaina, olemme päässeet käsitykseen siitä, mitä opetuslapsius on. Silloin voimme sanoa myöskin, että on olemassa jonkinlainen tie tähän opetuslapsiuteen, pitää kulkea jotain polkua, pitää jollain tavalla valmistua omassa mielessään, hengessään ennen kuin voi pyrkiä ollenkaan opetuslapseksi. Mikä se on tämä valmistus ja tämä tie? Se on, niinkuin me aina voimme kuulla kaikilta teosofeilta, ja teosofisista kirjoista: se on totuuden etsiminen.

Meidänhän täytyy tulla ensin totuuden etsijöiksi, niinkuin niidenkin täytyi ennen, jotka tulivat jonkun viisaan opetuslapsiksi. Totuuden etsiminen on ensimmäinen ja se ei ole ainostaan älyllinen asia, se ei ole totuuden etsimistä tieteellisessä merkityksessä, jolloin se on vain älyn työtä, älyn ponnistusta, vaan totuuden etsintä käsittää koko meidän olemuksemme. Meidän täytyy ihmisinä, ruumiillisina ja sielullisina olentoina seistä elämän edessä, riisuutua paljaksi, ja kysyä, mitä minun tulee elämässä tehdä. Meistä ei tule totuudenetsijöitä, jollei totuus ja totuuden etsiminen kohdistu meihin itseemmekin persoonallisesti. Sen täytyy tulla persoonalliseksi kysymykseksi. Se ei saa olla persoonallista intressiä ja se ei saa olla maailman katsomuksen ilmentämistä, vaan sen täytyy olla sellaista, että omatunto on mukana, meidän kysymyksemme täytyy kohdistua omaan itseemme. Meidän täytyy kysyä elämältä, miten minun on eletävä ja mitä varten oikeastaan olen täällä elämässä. Silloin kun itse teemme tämän kysymyksen, niin meillä on edellytyksiä.

Nyt muistuu mieleeni omasta elämästäni, nuoruuteni päiviltä, kuinka juuri tuo kysymys heräsi sielussani ja kuinka silloin käännyin vanhempien ihmisten puoleen, jotka mielestäni olivat päässeet selville elämästä, tottakai olivat päässeet, koska olivat eläneet kauemmin ja näyttivät rehellisiltä ihmisiltä. Kysyin omalta isältäni: „Mitä minun tulee tehdä elämässäni? Miksi olen tänne tullut?“ Hän katsoi minua pitkään ja sanoi: „Sinun tulee täyttää velvollisuutesi.“ „Sen voin kyllä ymmärtää, mutta mikä on velvollisuuteni?“ „Jokaisen ihmisen velvollisuus on viitoitettu hänelle jo syntyessään. Toinen ihminen syntyy maalaisoloissa ja silloin hänen elämänsä kulku on viitoitettu maalaisoloissa. Mutta muuten jos hän on erikoisen lahjakas, niin hän syntyy toiseen yhteiskuntaluokkaan. Mutta muuten on luonnollista, että hänen elämänsä kulkee toisissa oloissa, hänestä täytyy tulla maanviljelijä. Mutta sen taas, joka on syntynyt kaupunkilaisoloissa, sinä esim. joka olet ylioppilas ja olet

yliopistossa, sinusta tulee siis professori, tai mikä oppinut tahansa.“ – „Kuka sen tien viittaa?“ – „Kohtalo.“

Hän, isäni, ei ollut uskovainen ja siksi otin mielelläni vastaan tuon selityksen. Täytyy tyytyä elämään sellaisena kuin se on. Ymmärsin, että tuossa oli viisautta kätkeytyä, mutta toiselta puolen minusta olisi kaikkein tärkeintä tietää, mikä tuo kohtalo on. Onko se jumalallinen olento? Jos se on Jumala, niin minä tahtoisin kuulla hänen omasta suustaan, että niin ja niin on sinun kohtalosi. Sillä muuten olen kuin aavalla merellä, kuin kaarna suurilla laineilla, olen kohtalon heiteltävänä.

Mutta isäni ei selittänyt mitään. Hänen mielestä oli luonnollista, että kohtalo vallitsi elämässä. Nyt perästäpäin, kun ajattelen karmaa ja jälleensyntymistä, ymmärrän, mikä syvä viisaus kohtalon uskoissa on, vaikka se ei semmoisenaan ratkaise ihmisen problemaa. Ensin on ihmisen napistava kohtaloa vastaan, ennenkuin jotta se näyttäisi meille, mikä on kohtalo.

Mutta sitten lähdin papin luo, joka oli viisas ja henkevä pappi, vanha tuttu. Minä tulen hänen luokseen ja kysyn: „Mitä minun on tehtävä elämässä.“ „Tietysti teidän on tehtävä velvollisuutenne“, hän vastasi. „Sen minä kyllä ymmärrän, mutta mikä on velvollisuuteni? Kuka antaa minulle velvollisuuden?“ – „Sen Jumala on antanut määrättyssä kohtalossa. Olette saanut sellaisen kasvatuksen, että teidän on elettävä kasvatuksen mukaan. Teidän on luettava yliopistossa ja suoritettava velvollisuutenne elämässä.“ – „Sanotte, että Jumala on näin määrännyt?“ – „Epäilemättä.“ – „Mutta jos minä tunnen, että se on liian raskas velvollisuus?“ – „Mutta“ – hän sanoi – „eihän ihminen voi tietää, eihän ihminen voi tutkia Jumalan sormenjälkiä. Meidän tulee katsoa, kuinka elämässä on järjestetty, ja tyytyä siihen. Emme voi tietää, mitä Jumala tarkoittaa. Mutta kun me täytämme velvollisuutemme, olkoon se kuinka suuri tahansa, niin meillä on ijankaikkinen elämä.“ – „Avautuuko se sen nojalla, että täytämme velvollisuutemme?“ – „Ei, mutta Jeesus Kristuksen kautta me sen saamme. Ajattele,

nuori ihminen, kuinka suuri palkka on se, minkä saavutamme, joka meitä odottaa.“ – „Siis“ – minä sanoin – „tämä ruumiillinen elämä on kuin valmistumista todelliselle elämälle?“ – „Niin, siinä on meidän todellinen elämämme. Tämä on murheen ja surun laakso.“

– „Mutta kuinka on, jos tämä on surun ja murheen laakso, niin onko meille annettu vapaa valta valita ikuisen kadotuksen tai ikuisen kadotuksen välillä.“ – „Teidän tulee uskoa.“ – „Entä, jos minä en osaa uskoa?“ – „Silloin täytyy rukoilla, että usko heräisi.“ – „Ehkä osaisin uskoa, mutta en osaa uskoa ikuisen kadotukseen.“ – „No, meidän ei tarvitse niitä niin paljon ajatella. Pääasia on, että uskomme Jumalan armoon ja otamme sen vastaan.“ – „Mutta silloin tulee turhaksi tämä elämä, kun en saa tietää, miksi minut on tänne lähetetty. Minä en käsitä tätä kohtaa.“ – „Ne ovat niin suuria mysteeriöitä ja on aivan turha sellaisia ollenkaan kysyä“, sanoi hän. – „Mutta mitä on kristinusko?“ – „Kristinusko on juuri sitä, että otamme Jumalan armon vastaan Jeesuksessa Kristuksessa.“ – „Mutta minä olen lukenut evankeliumeista, että Jeesus antoi meille neuvoja. Hän sanoi meille, että meidän pitää rakastaa toisiamme. Hänhän on antanut meille ohjeita tätä näkyväistä elämää varten.“ – „Eivät suinkaan ne käskyt ole turhia, tietysti meidän tulee tutkia Jeesuksen sanoja ja painaa ne sydämeemme.“ – „Mutta kuinka on käsitettävä, että usko ainoastaan pelastaa tuohon ikuisen elämään, ja mitä varten tarvitsisi sitten välittää, mitä Jeesus on sanonut?“ – „Niin, mutta kyllä se kuuluu asiaan.“ – „Mutta jos kerran menemme niin pitkälle, että Jeesus ei ole puhunut turhia, vaan hän on puhunut semmoista, joka merkitsee jotakin meille tässä elämässä, niin kuinka on selitettävä Jeesuksen sanat: älkää vannoko? kun täällä meidän yhteiskunnassamme aina pitää vannoa. Oikeuden edessä pitää vannoa, uskollisuuden vala pitää tehdä keisarille, uskollisuuden vala pitää tehdä korkeille kenraaleille, että lähtee sotaan, kun käsketään. Kuinka te selitätte tämän ristiriidan?“ –

Silloin sanoi pappi: „Jeesus antoi kyllä kaikenlaisia hyviä neuvoja ja kaikenlaisia ohjeita, mutta muistakaamme, että raamatussa on myöskin kohtia, joissa sanotaan, että hallitus ei turhaan miekkaa kannan. Mehän olisimme kuin ryöväreitä, kuin ryöväri-ihmiskunta, jos ei olisi järjestystä. Täytyy olla tuomioistuimia, täytyy olla kaikenlaisia virastoja. Mitä siitä tulee, jos ihmiset eivät vannou uskollisuutta. Tästä tulisi ryöväriyhteiskunta. Niin, aivan niin, Jeesus on kyllä sanonut: 'älkää vannoko', mutta huomataamme, että emme voi sellaista noudattaa. Meidän tulee järjestää elämämme semmoiseksi, että voimme tulla toimeen ja sentähden tulee järjestää armeijat ja muut laitokset. Muistakaamme, että Jeesus eli omalla ajallaan. Muistakaamme, että hallitus on välttämätön meidän elämällemme ja järjestykselle täällä maan päällä.“ – „Minä muistan kaikki aivan hyvin mutta minä lähdän täältä teidän luotanne aivan lohduttomana, sillä minä en ole saanut vastausta siihen, kuinka minun tulee elää, sillä nyt olette sanonut, että minä en voi elää niinkuin Jeesus on neuvonut.“

Pappi jäi vähän hämmästyneeksi ja surulliseksi, kun minä poistuin. Tuo oli mielestäni sängen ihmeellinen ristiriita. Sillä kun menin semmoisten ihmisten luokse, jotka olivat vakavasti uskonnollisia, niin he silloin elivät silminähtävästi rikasta uskonnollista elämää ja heidän sydämensä oli täynnä hyvyttä ja rakkautta toisia kohtaan, he kuuntelivat mielellään, kun minäkin puhuin Jeesus Kristuksen käskyistä, mutta he eivät osanneet selittää ristiriitaa millään tavalla, vaan sanoivat, että maailma on semmoinen kuin se on. Meidän tulee elää sisäistä elämää.

„Mikä on sisäinen elämä?“ – „Se on elämää uskossa. Me olemme ottaneet vastaan uskossa Jeesus Kristuksen ja vapahtajan. Tämä usko tekee meidät onnellisiksi ja autuaaksi.“ Tuo asia oli siis mielestäni ristiriitainen. Toiselta puolen oli siis ihmisiä todellisia uskovaisia, jotka elivät sisäistä, rikasta elämää ja koettivat kyllä omassa elämässään mikäli mahdollista toteuttaa kaikkea semmoista hyvää, mihin Jeesus on neuvonut ja toiselta puolen ihmisiä, jotka sanovat, että on aivan mahdotonta sovittaa

yhteen vuorisaarna ja nyky-ajan elämää. Tietysti silloin sain oman ratkaisuni. Tietysti silloin omalla tavallani löysin ratkaisun kaikkiin niihin kysymyksiin. Siitä minun ei tarvitse sen enempää puhua.

Mutta nyt tekisi mieleni esittää lyhyesti, niinkuin nyt yhdessä esitelmässä voi: Mitä on opetuslapsius. Silloin meidän täytyy luopua heti sellaisesta runollisesta käsityksestä, että opetuslapsius on sellainen nimitys, jota voi käyttää esim. uskovaisen tilalla. Oikea uskovainen, oikea kristitty on samalla Jeesuksen opetuslapsi, siitä käsitteestä meidän täytyy heti luopua. Meidän täytyy aivan selvästi tehdä ero kaiken uskovaisena olemisen ja opetuslapsiuden välillä. Me kyllä sitten myöhemmin ymmärrämme, mitä tämä uskovaisena olo on. Mutta me emme pääse selvään käsitykseen opetuslapsiudesta siinä valossa kuin tällä kertaa ajattelen näitä asioita, jollemme tee eroa näiden kahden välillä. Sitten kyllä huomaamme, missä kohden on se erityinen usko, josta uskovaiset puhuvat. Me kyllä näemme, että silläkin kyllä on paikka jossain, mutta sillä ei ole itsenäistä paikkaa. Sille on koetettu antaa itsenäinen paikka, mutta se on vienyt juuri kristikunnan harhaan.

Opetuslapsius alkaa sangen yksinkertaisesti, sangen selväpiirteisesti ja semmoisella tavalla, että siitä ei saata erehtyä. Opetuslapsius on, voisimme sanoa, ainoa todellinen usko, ainoa todellinen uskonnollinen elämä. Opetuslapsi on jotakin, jota kaikki suuret viisaat kaikki vapahtajat ja auttajat ja opettajat ovat tarkoittaneet täällä ihmiskunnassa, siihen he ovat tähdänneet. Eivät he ole tähdänneet siihen, että meistä tulisi uskovaisia toisessa tai toisessa merkityksessä. Sentähden me näemme heti teosofeina, jotka olemme tutkineet kaikkia maailman uskontoja, että on aivan kuin pitkä jono mestareita ja vapahtajia, semmoisia viisaita olentoja, jotka ovat sanoneet: minä olen totuus, minussa totuus on ruumistunut. Tekin voitte löytää totuuden. Siis ne viisaat tulevat aina siihen, josta alussa oli puhe: meidän täytyy olla totuudenetsijöitä. Buddha nimenomaan sanoi: „Minä olen

löytänyt totuuden. Seuratkaa minua.“ – „Minä olen tie, totuus ja elämä, seuratkaa minua“, sanoi Jeesus Kristus. He, nuo viisaat, silminnähtävästi viittaavat siihen, että meidän tulee juuri olla totuudenetsijöitä.

Se merkitsee siveellisesti sitä, että meidän tulee ottaa toinen kanta: tahtokanta. Meille ei ole mikään niin tärkeää elämässä kuin juuri tämä tieto, tämä totuus. Meidän on päästävä Jumalan tuntoon, sillä muuten emme voi odottaa vastausta kysymyksillemme, meidän tulee olla vakavia totuudenetsijöitä. Ei meidän tarvitse odottaakaan, että elämän henki meistä välittäisi, jollemme todella tahdo tietää totuutta.

Kun olemme todellisia totuudenetsijöitä, niin huomaamme, kuinka ihana tuo sana on: „Minä olen löytänyt totuuden, seuratkaa minua.“ Kun Buddha sanoi näin, niin me selvästi ymmärrämme, että jos me tahdomme päästä totuuden tietoon, on meidän seurattava Buddhaa, tultava Buddhan opetuslapsiksi. Buddha ei elä maan päällä, ei meidän tarvitse, tullaksemme Buddhan opetuslapsiksi, matkustaa Intiaan ja etsiä häntä sieltä. Mutta onhan olemassa hänen käskynsä, hänen sanomansa on meille tuttu. Siis jos tahdomme kuunnella Buddhan ääntä, jos tahdomme tietää sen totuuden mitä hän tiesi, niin on meidän seurattava häntä. Me voimme tietysti kirjoistakin saada selvää, mitä Buddha on neuvonut. Jos siis tahdomme olla Buddhan opetuslapsia, niin meidän tulee seurata häntä.

Samalla tavoinhan sanoo Jeesuskin: „Minä olen tie, totuus ja elämä, seuratkaa minua. Minä olen tullut maailmaan sitä varten, että minä totuuden julistaisin. Ja koska minä olen yhtä totuuden kanssa, niin te voitte päästä totuuteen, jos seuraatte minua . . .“ Näin sanoo Jeesus aivan suoraan. Meillä on evankeliumi, joka kertoo Jeesuksen neuvoista. Meillä on kristitty traditsioni, joka kertoo, mitä Jeesus on sanonut, ja mitä meidän tulee tehdä, jos tahdomme totuuden tietää, jos tahdomme päästä samaan totuuteen, missä Jeesus oli.

Ensimmäisenä totuuteen me näemme sielumme silmien edessä siis nuo ihmiskunnan suurimmat ja ihmeellisimmät olennot, jotka sanovat: „Seuratkaa.“ Silloin meidän täytyy painaa päämme nöyrinä ja silloin meidän täytyy tunnustaa, että emme voi muuta kuin seurata näitä kaikista jaloimpia ihmisiä, jotka ovat eläneet maan päällä. Jos seuraamme yhtä; niin seuraamme kaikkia. Sillä jos ajattelemme, että he elivät totuudessa, niin on luonnollista, että ketä tahansa näistä ihmisistä seuraamme, niin seuraamme kaikkia samalla.

Madame Blavatsky opettaa meille Salaisesta Valkoisesta Veljeskunnasta, johon kuuluvat kaikki ihmiskunnan suurimmat ja jaloimmat henget. Me seuraamme siis juuri Valkoisen Veljeskunnan tietä ja heidän ohjaustaan, kun jotakin vapahtajaa seuraamme. Ei siinä ole silloin kysymys uskosta. Tämähän on niin äärettömän yksinkertaista, selvää ja järkevää. Jos tahdomme totuuden tietää, niin seuratkaamme niiden jälkiä, jotka ovat totuuden löytäneet. Silloin me tietysti valitsemme täällä länsimailla Jeesus Kristuksen . . . tai sitten Buddhan, tai Zoroasterin, Laotsen, tai jonkun muun viisaan. Jos me sitten todella valitsemme Jeesuksen, emme enää kysy: „Kuinka käytännölliset ovat sinun neuvosi? Sopivatkohan sinun käskysi meidän ajallemme?“ Emme osaa sellaisella kannalle asettua, jos olemme valinneet juuri Jeesuksen siksi totuuden tietäjäksi, joka osaa meitä neuvoa totuuden luo. Emme me aloita seuraamistamme sillä, että istumme arvostelemaan hänen käskyjensä ja vaivaamaan päätämme sillä, että eivät ne käskyt sovi meidän ajallemme. Jeesus sanoo: „Rakasta kaikkia ihmisiä; jos sinulla on persoonallisia vihamiehiä, niin tee heille hyvää.“ Silloin me tiedämme, että se on absoluuttinen käsky ja tiedämme, että se ei ole sydämellemme vieras. Jeesus sanoo eräässä käskyssään: „Älä koskaan suutu, älä hengessäkään suutu, sillä suuttuminen voi viedä väkivallan tekoihin. Puhdista sydämesi niin, että et sydämessäsikään suutu. Ei sinun pidä tulla semmoiseksi olennoiksi, joka ei uskalla sanoa sanaakaan. Sano

siis ankaria sanoja, kun henkesi käskee, mutta älä ole hengessäsi suuttunut. Sano ne ankarat sanat totuuden tähden, mutta ei tunteiden takia.“ Kun puhdistat sydämesi, niin seuraat minua. Ja kun Jeesus sanoo: „Älkää ollenkaan vihastuko“, niin se, joka seuraa Jeesusta, hän ei rupea panemaan vastaan: „minä en voi“. Aivan niin, jos et sinä voi, niin kuka sinua sitten käskee. Sehän on sinun oma vapaa tahtosi, tahdotko seurata minua vai etkö. Kysymys on vain siitä: tahdotko seurata minua? Et sinä voi määrittellä, miten minua seurataan. Se olen minä, joka määrään. Minä olen totuuden löytänyt, ja minä määrittelen, mikä se on. Sinä et voi sanoa, millä tavalla voi totuuden tietää, mutta minä, joka olen totuuden löytänyt, minä voin sen sinulle sanoa. Tiedä, että jos sanon: älä ollenkaan vanho – niin se on totta. Kun totuudenetsijä on astunut mestarin eteen, kun hän on hengessään löytänyt jonkun mestarin, niin silloin hän alistuu, hän mukautuu, hän ottaa ilolla vastaan, ollenkaan arvostelematta, mitä mestari hänelle neuvoo. Tämä on niin tärkeä seikka, niin ehdoton asia, että minusta on aivan turha puhua mistään opetuslapsiudesta – ja siitä missään mystillisessä merkityksessä, että minä muka olen tekemisissä jonkun mystillisen mestarin kanssa, joka elää näkymättömässä maailmassa – ja se mystillinen mestari on päästänyt minut siitä ja siitä velvollisuudesta, eikä minun tarvitse tehdä, mitä Jeesus on tehnyt ja neuvonut. Minusta on turha leikkiä oman mielikuvituksensa kanssa.

Meidän tulee tietää, että ne suuret mestarit, ne todelliset suuret vapahtajat, jotka kyllä elävät, eivät astu meidän eteemme, eivätkä ota meitä opetuslapsikseen, elleimme ole ensin pyhistä kirjoista valinneet itsellemme mestaria, ja hengessä ja totuudessa häntä seuranneet. Sehän on juuri sitä, mitä täällä on opetettu: mehän emme kaipaa näkymättömiä opettajia, elleimme ensin seurata niitä historiallisia opettajia. Mutta kun olemme jotakuta todellisesti seuranneet, sanokaamme täällä länsimailla Jeesusta, kun olemme häntä seuranneet traditionin mukaan ja kirjoitetun sanan mukaan ja olemme huomanneet omassa sydämessämme,

että kaikki, mitä elämä meille antaa, asettaessaan meidät monenlaisille koettelemuksille, on hyvää ja totta. Sillä muistakaamme, että jos me alamme hengessämme seurata Valkoisen Veljeskunnan mestareita, niin elämä muuttuu meille kouluksi, elämä tulee täyteen koettelemuksia. Meidän ei tarvitse ajatella, että pitäisi olla joitakin merkillisiä koettelemuksia, joita käytetään joissakin ulkonaisissa veljeskunnissa. Ei meitä panna semmoisille koettelemuksille, että meidän on ryömittävä kaikenlaisissa maanalaisissa luolissa ja kun on päästy valoon, niin kaikki on hyvin.

Elämä on itsessään melkoinen labyrintti – ja se heittää etemme kaikenlaisia koettelemuksia, joita tuskin huomaammekaan. Niistä meidän tulee selviytyä. Ja minä sanon, jos katselemme ihmistä, joka todella yrittää opetuslapsiuden alkutaipaleella, niin me näemme hänessä muutamia tunnusmerkkejä. Sillä ihmisellä, joka pyrkii opetuslapsiuteen, on aina tunnusmerkki. Kun ihmisellä on opettaja, jonka hän on huomannut ihmeelliseksi, ja johon hän uskoo ja luottaa, niin silloin, kuten sanottu, opettaa tuota ihmistä, ja silloin hänellä on myös omat tunnusmerkinsä. Yksi tuommoinen tunnusmerkki on vakavuus. Se on todellista vakavuutta, ei tuollaista naamarivakavuutta, pitkäpiimäistä ikävyyttä. Hän, tuo vakava ihminen voi olla iloinen. Hän panee pois kaikenlaiset naamarit. Hän on ihminen, joka uskoo, luottaa ja pyrkii. Ne ovat vakavia nuo ihmiset, jotka pyrkivät opetuslapsiksi. Heidät tunnetaan toisestakin seikasta. Heillä on paljon velvollisuuksia. Ja he suorittavat kaikki velvollisuutensa niin hyvin kuin mahdollista. He eivät tyydy hutiloimiseen, niin että suorittaisivat tehtävänsä jotenkuten. Opetuslapsen tehtävä on suorittaa kaikki niin hyvin kuin voi. Olkoon taakkasi kuinka suuri tahansa tai kuinka pieni tahansa, niin suorita se hyvin, sillä sen ainoa arvo on juuri siinä. Se on juuri se, joka tekee sinusta opetuslapsen, se että pidät elämää pyhänä ja elämän tehtävät ja velvollisuudet ovat sinulle pyhiä. Sinä et voi tehdä niitä huolimattomasti, ja sinä et voi niitä

lyödä laimin. Mutta onhan toisiakin ihmisiä, jotka suorittavat velvollisuutensa, useimmat sen tekevät.

Mikä on siis ero niiden ihmisten välillä, jotka suorittavat velvollisuutensa niinkuin se lankeaa heidän eteensä, ja niin kuin ovat tottuneet sen suorittamaan – ja niiden ihmisten välillä, jotka ovat opetuslapsia? Se, joka ei pyri opetuslapsiksi, tai ei ole opetuslapsi, hän voi nurkua, hän voi valittaa, hän voi jaaritella siitä kuinka vaikea elämä on, kuinka paljon velvollisuuksia on. Tämä on liian ikävää ja raskasta, niin voi sanoa jokapäiväinen ihminen. Opetuslapsi on iloinen, hän on aina iloinen ja onnellinen. Hän aivankuin vaistomaisesti tietää, että ei ole hyvä, että on ikävissään ja jaarittelee turhia. On oltava kiittolinen tehtävästään ja velvollisuuksiltaan ja iloisesti suoritettava ne. Opetuslapsi on käytännöllinen ihminen, toisia innostuttava, toisia rohkaiseva, toisia ajatteleva. Opetuslapsella voi risti olla raskas, mutta hän ei puhu toisille, että tiedätkö, kuinka onneton minä olen ja kuinka raskas minulla on risti. Ei, hän on iloinen: kaikki on kohtalon kädessä, kaikki on mestarin kädessä kaikki on Jumalan kädessä ja Jumala parhaiten tietää. Semmoinen tunnelma on opetuslapsella. Hän ei tiedä mitään kohtalosta eikä Jumalasta, mutta hänellä on vaistomainen tunne siitä, että kaikki on hyvin. Tiedemiehet määrittelevät, että usko Jumalaan on uskoa siihen, että tämä maailma on moraalisesti järjestetty. Tämä pitää paikkansa opetuslapsen nähden. Hän ei ole mitään erikoista nähnyt, ei hän voi sanoa tietävänsä mitään oikein suurenmoista, hän elää oikeastaan uskolla, mutta se on niin perin järkevä ja yksinkertainen. Hän uskoo, että on moraalialia maailmassa, että on siveellinen voima olemassa. Me voimme huomata vielä yhden tunnusmerkin, jos katselemme opetuslasta hänen alkutaipaleellaan. Me voimme huomata hänessä aina jonkunlaisen vastuuntunteen. Hän tuntee vastuuta elämän edessä ja vastuuta kaikenlaisissa olosuhteissa. Hänen omalletunnolleen ei voi mitään jäädä. Ja jos jotain jää, niin se kaivaa niin kauan kunnes se on tehnyt tehtävänsä. Opetuslapsi tahtoo olla mukana

auttamassa jumalallisia työntekijöitä tässä heidän suuressa maailmantyössään. Jos me näemme opetuslapseksi pyrkijän jossain perheessä ja perheessä on joku jäsen, joka on hyvin maailmaan menevä, hyvin ajattelematon, niin silloin me näemme, jos siinä perheessä on opetuslapsi – ja me ymmärrämme, että pienen lapsen sielukin voi olla opetuslapsen sielu – niin silloin tuo opetuslapsi tuntee ikäänkuin vastuuta tuon toisen takia, hänen ajatuksensa seuraavat tuota toista. Ajatelkaamme äitiä, jonka poika kulkee maailman teillä ja äiti tuntee olevansa elämän edessä vastuussa, sehän on niin luonnollista, että äiti silloin huolehtii. Äiti on ainaisessa levottomuudessa ja tuskassa. Hän ei saa päivällä eikä yöllä rauhaa. Hänen ajatuksensa seuraavat tuota poikaa. Mutta kun äiti on opetuslapsi, niin äiti ei heittäydy suureen tuskaan, vaan hän siunaa, ollessaan tuskissaan kotona. Hän siunaa poikaansa ulkona maailmalla, rukoilee Jumalaa, että Jumala lähettäisi enkeleitä suojelemaan hänen poikansa teitä, kääntämään hänen askeleensa Isän kotia kohti. Näin hän on yhdessä alituisessa rukouksessa pojan puolesta. Ei siinä ole tuomitsemista, siinä on vain riemua: kyllä sinunkin askeleesi kerran kääntyvät. Sillä tavoin tuntee jokainen opetuslapsi jotain perheenjäsentä tai läheistä ystäväänsä kohtaan. Hän seuraa heitä katseillaan, hän siunaa heidän askeleitaan, hän tuntee, kuin hän olisi vastuussa heistä. Kun ihminen on sitten omassa elämässään seurannut jotakin mestaria, kun hän on seurannut sen mestarin käskyjä, niin silloin tulee hetki, jolloin hän astuu opetuslapsiuden ensimmäisestä jaksosta opetuslapsiuden toiseen jaksoon. Tulee hetki, jolloin hänelle selviää uudestisyntyminen ihmeellisessä heräämisessä . . . jolloin hänelle selviää, että on olemassa sisäinen mestari, Logos, vapahtaja, joka nyt tulee opetuslapsen luo. Jeesuskin sanoo: yksi on teidän mestarinne . . . niin kun Madame Blavatsky sanoi, Aalaja, Maailman sielu, Kosmillinen Kristus on ihmisessä. Se on mestari. Se on löydettävä. Me löydämme sen mestarin, joka on ihmisessä, sillä tavoin, että olemme kulkeneet ensin jonkun ulkonaisen mestarin jäljessä. Täällä kristikunnassa

on yritetty päästä Kristuksen yhteyteen seuraamatta Jeesusta. On uskottu Jumalan armoon Jeesuksen Kristuksessa, ja sitten on uskovainen saavuttanut rauhan. Ja sitten hän on jossain suhteessa vapahtajaan, joka ihmiskunnan vapahtaa. Hän tuntee sen täydessä vakaumuksessaan, että kun usko vapahtajaan herää, niin hänellä on rauha Jumalan kanssa. On olemassa kuin tuollainen sivukanava, semmoinen ylitsevuotava kanava sentähden, että Kristus, Jumalan poika on kuin suuri malja, jossa on elämän viiniä. Siis siitä vähän niinkuin tippuu syrjästä. Ja siis semmoiset, jotka eivät tahtoisi kulkea ihan oikeata tietä, voivat saada pisaran siitä rakkaudesta, joka kantaa koko ihmiskuntaa sylissään. Kukaan ei voi sulkeutua siitä ulos. Usko on kuitenkin kuin sellainen pieni salaportti, jonka he ovat avanneet itselleen. Sieltä tippuu joku pisara heidän janoisille huulilleen. He, nämä uskovaiset, tuntevat että heidän sydämensä on tyydytetty, ja senvuoksi emme voi sanoa muuta kuin kauniita sanoja todellisista uskovaisista. Mutta sen lisäämme: eteenpäin he eivät pääse ennenkuin ottavat Jeesuksen tai Buddhan tai Laotsen siksi johtajakseen, jota se seuraavat.

Me huomaamme, kuinka uskonnollinen usko voi horjua. Tänään se tuntee, ja huomenna voi olla niin kylmää, että he joutuvat sielun vaivaan. Usko on tehty kuin tunteen asiaksi – tunnuruumiin värähtelyksi, joka voi lopulta tulla ainoastaan hysteeriseksi ja hyvinkin sairaalloiseksi, ja viedä hyvinkin harhaan. Sentähden turvallisin tie on mestarin viitoittama. Uskovaiset pääsevät kyllä sitten eteenpäin, kun he ymmärtävät, että on seurattava jotakuta mestaria. Se on niin yksinkertainen asia, siinä ei ole mitään tunnehyminää. Siinä ei ole mitään semmoista, johon tarvittaisiin hartauskokouksia. Se on yksinkertaista, jokapäiväistä elämää. Sitä ei tarvitse vahvistaa, se vahvistaa itse itsensä, kun seuraamme Mestaria. Mutta jos tahdomme vain tunnelmia, niin meidän täytyy sitä vahvistaa ja uudistaa, sitä lujittaa ja varjella, ettei vesi juoksisi sanaan. Sentähden on hyvä neuvo kaikille uskovaisille: tutkikaa

evankeliumia, ruvetkaa seuraamaan Jeesusta kaikessa yksinkertaisuudessa. Sillä kun opetuslapsi rupeaa seuraamaan Jeesusta kaikessa yksinkertaisuudessa, kun hän todellisesti tulee tähän opetuslapsiuden toiseen asteeseen, niin se on aivan toista kuin tunnehyminä. Se on ihmeellinen suuri näkemys. Suuri muuttuminen koko olemuksessa. Se on se, josta Paavali puhuu kokemuksestaan Damaskon tiellä: hän näki Jumalan Pojan Kristuksen, Kristuksen elävänä todellisuutena, joka oli hänessä. Kun tämä suuri näkemys tulee opetuslapselle, niin silloin hän myöskin ensiksi näkee Jeesuksen. Jeesus on hyvin ihmeellisellä tavalla lähellä Kristusta. Se on mysteerio, jonka opetuslapsi huomaa ja ymmärtää. Jeesuksen jälkeen opetuslapsen eteen tulevat kaikki muut mestarit elävinä olentoina. Tämä on tietysti hyvin ihmeellinen aika opetuslapsen elämässä. Se on elämän kirjan aukaisemista, ja opetuslapsi saa tutkia elämän ja kuoleman salaisuuksia.

Ja opetuslapsi on astunut Gnosis (tieto)-aikakauteen, jolloin hänen ei tarvitse uskoa mitään umpimähkään, vaan jolloin hän saa kokea ja tietää. (Näistä asioista ei ole hyvä puhua liian paljon.) Sitten tulee kolmas opetuslapsiuden tila, jolloin hän Valkoisessa Veljeskunnassa, sen jäsenenä ja veljenä, Mestarien ja viisaitten parissa seisoo itse elämän Isän edessä, ja tuntee ja tietää olevansa Jumalan poika, niinkuin nuo toisetkin ovat. Isä on silloin hänen edessään ja Isä voi puhua hänelle. Silloin Isä voi opettaa häntä, ja silloin hiljaisuuden ääni hänen sisässään todella puhuu, ja on oikea opettaja. Se ei ole mitään mystillisyyttä henkimaailmasta, ei sen tai sen näkymättömän vainajan kuiskauksia, vaan se on hiljaisuuden ääni, joka Jumalan Pojassa puhuu.